

ՅԱԻԵԼՈՒԱԾ Բ. 57.

Բ. Գրքի 188. պատկ. 194.

Վաւերագիր No. 10. մեծ. $33 \times 21\frac{1}{2}$ սմ.
չեղագրով կէս թերթանոց թղթի վրայ, սպի-
տակ:

է

Պատճառ գրոյս թվ. ՌՃՂԵ յունիս ամսի Ի. օրն
Որ ես Տիկնեցի Պողոսի դուստր Հէրիք նազս որ իմ հայր
Պողոս կամ իմ հօր եղբայր. Մուրատն առեւին Ասկան-
դարէնց
(ջնջուած) Յակօր էն Մատուրի ալքին դ. հատովն, ա.
հատն վանքի
հողն, ա. հատն Ապրհամէնց հողն, ա. հատն Ասկանդա-
րէնց Պետրոսի
այքին, ա. հատն Սիւյմօնէնց տը. Կիրակոսի հողն
Ժ. Ե. Ն. դէնի.
պէշարդ էր ես Պողոսի աղչիկ Հէրիքնազս պէշարթ լա-
մէս Ժ. Ե. Ն. դէն.
առայ այքին տվի Մկարիչի (s!) տղի Եղումն թէ որ իմ
Պողոսի
կողմէն կամ Մուրատի կողմէն դավի ջի դուս գալոյ
լինի ես Պողոսի աղչիկ Հէրիք նազս էհօտէն գամ
եւ իմ մատս ինձ դապուլ է ● (Բաճաքի մի սեւ քիծ,
մատով խփած)

էս բանիս մեք ղնակատափու
ջմբես?/
վկ.

Ես Ածօպեցի Ամիրխանս
վկ.
Ես Սօղումս վկ.
Ես Խուստոյ Խաչիկս վկ.
Ես Ավաքի որդի Թէվիս
վկ.
Ես Փիրղալամս վկ.

Ես Էվէտիկի որդի: Ֆրանկ
գուլս վկ.
Ես տը. Թումի որդի Գիրի-
գորս վկ.
Ես Շահնազարի որդի է-
վազս վկ.
Ես Մաթէոսի որդի Ոսկանս
վկ.

Ես Մարկոս վարդապետս գրեցի Հէրիքնազի իրղարօվն
վկ. Եմ*

*Բոլորը Մարկոս վարդապետի ձեռքով գրուած:

ՅԱԻԵԼՈՒԱԾ Բ. 58.

Բ. Գրքի 188. պատկ. 195.

Վաւերագիր էջմ. No. 12. մեծ $16 \times 14\frac{1}{2}$
սպիտակ, չարեքից էլ պակաս թերթի վրայ,
վատ նօտրագիր:

է

Պատճ. գրոյս այս է. թվ. ՌՃՂԵ մրտի դ. օրին եղեւ
որ ես Խաչիկի որդի Ովսէփս. իմ կամաւն եւ իմ
յօժարութը. ծախեցի. մէկ թուխդ քահնէզ որ
Մհամատ Թաիրէն էինք առեւ որ մին նուկի էր. դ. թու-
խդն վանքին էր մի թուխդն իմ Ովսէփիս էր. ես էլ
կրգին ծախեցի. մեր առաջնորդ Մարկոս վարդապետին
մտղարն Բ. Ն. դէն փող առի պէղտուր ինձ հասաւ
թէ որ ետու առաջ տավի տարապայ անող լինի
եւ Ուսէփիս ջուղապն տամ հուղուր չի բերեմ

Այս բանի տանուտէր Փիրղալամս վկ. (կնիք)

Գուլթս (?) Խաչիկս վկ.

Թեվիս վկ.

(կնիք) Ամիրխանս վկ.

Ոհանս վկ.

Եղումնս վկ.

Մուսէլս վկ.

Սողմանս վկ.

Կիրակոս վկ.

Ես Գրիգորն վղպս. գիրեցի վկ.

ՅԱԻԵԼՈՒԱԾ Բ. 59.

Բ. Գրքի 191.

Յայսմաւուրք. Արաց ԻԶ. Եւ Փետրուարի Զ.

Յայսմ աւուր հանդեալ ի Գս. մեծ եւ անւանի
վրայն. Ներսէս ի վանսն Գլաճորոյ. Զ. Եւ ԼԳ. Թըւակա-
նիս մերոյ: Սա էր ի գաւառէն Տարօնոյ, ի քաղաքէն
Մըշոյ. սնեալ եւ վարժեալ ի հռչակաւոր վանսն Ղա-
զարու, որ է սը. Առաքեալք. էր նա կարի քաջ վարժեալ
ի գիր եւ յուսումն յունաց. եւ սերտ գիտէր զլեզուն
Հռոմոց եւ զերիցութի. նոցա: Եւ ապա հանդիպեալ
մեծ եւ հոգեւի վրային. Վարդանայ. եւ աշակերտեցաւ
նրմա: Եւ յետ փոխման նր. յաստեացս, նստաւ յաթոռ
նորին. եւ լուսաւորեաց գիտութը. զազգս հայոց ուս-
մամբ գրոց: Եւ հասեալ ի բարեւոք ծերութեան, հանդ-
եալ ի Գս. ի նոյն վանսն Գլաճորոյ: